

Siedma kapitola

NEDEĽA, 17. OKTÓBRA o 10.42

Akurát vyjdeme z balkóna, keď sa dvere dolu zabuchnú. Delphine určite odišla.

My sme však stále uväznení v dome Nasatovcov. A pokiaľ nevymyslíme, ako odtiaľto okamžite vypadneme, budeme mať väčšie problémy, ako len predaj skautských sušienok po záruke.

„Ako je možné, že sa jej rodičia vrátili tak rýchlo?“ zasyčím, keď vtrhneme na chodbu a niekde pod nami sa znovu s vrzgotom otvoria dvere. „Nemali byť v Južných Alpách až na Novom Zélande?“

No keď sa z prízemí ozvú hlasy, uvedomím si, že do Heatherinho domu vôbec neprišli jej rodičia.

„Nemôžem uveriť tomu, že tak dlho trvalo získať príkaz na domovú prehliadku,“ frfle arogantný hlas. „Akoby ani nechceli,

aby sa ich decko našlo.“ Ticho. „Môžeš si už pohnúť s tým alarmom, Norrington?“

„Podľa mňa systém nie je aktivovaný.“

„Spoločnosť ho zrejme vypla, keď sme sem išli.“ Odfrkne si. „Na toto nemáme čas. Poďme, izba mladej je na poschodí.“

Polícia.

Sammy vypleští oči. „Doriti!“ zašepká a pevnejšie zovrie nešťastné slúchadlá, ktoré práve ukoristila zo stola. „Čo spravíme?“

„Do kúpeľne!“ zašepkám, ale Imani pokrúti hlavou.

„Príliš malá. A boli by sme tam na očiach.“

Má pravdu. Musíme čo najrýchlejšie zísť na prízemie, aby sme sa mohli vypariť bez toho, aby si detektívi všimli, že niečo nie je v poriadku. Ibaže už idú hore po schodoch. Každú chvíľu nás zbadajú. A potom...

Bim-bam.

Strhnem sa, keď sa ozve zvonček od dverí. Kroky policajtov zastanú a potom ten arogantný znovu zanadáva. Po niekoľkých sekundách sa dvere rozletia a ja zadržím dych, kto je na druhej strane.

„Zdravím, som Lea Li Zhangová, reportérka pre *Hillwood Herald*. Venovali by ste mi minútku svojho času?“

Jeden z detektívov stroho odvrkne niečo, čo nezachytím, ale počujem, že Lea sa vtlačí dovnútra skôr, ako jej zaplesnú dvere pred nosom.

Imani nadvihne obočie mojím smerom a kútiky úst sa mi proti vlastnej vôli dvíhajú. Klasická chyba: policajti ich majú zavrieť, kým majú ešte šancu.

„Ako novinárka som odhodlaná podporovať políciu v jej transparentnosti, v boji proti sociálnej nerovnosti a v snahe

preklenúť priepasť medzi informovanosťou verejnosti a dôvernými informáciami,“ nadchýna sa Lea a jej hlas sa nesie priestorom, ako kráča ďalej do vstupnej haly. „Chápem to správne, že tu teraz vediete prehliadku domu Heather Nasatovej... ale chcem sa spýtať – vzhľadom na záhadné okolnosti jej zmiznutia – hľadáte niečo konkrétne?“

Odvážim sa vykuknúť spoza zábradlia. Obaja policajti sú úplne zabraní do rozhovoru s Leou, aj keď sa zdá, že ich predovšetkým zaujíma, ako sa jej zbaviť, a ani jeden si nevšimne, keď Lea blyсне pohľadom na pol sekundy na mňa a potom sa znovu pozrie na nižšieho blondavého detektíva s miernym úškrnom na tvári.

Vie, že sme tu. A snaží sa získať čas, aby sme sa mohli vypariť.

Nakloním hlavu k zadnému schodisku práve vo chvíli, keď sa vyšší detektív začne dohadovať s mojou bývalou najlepšou kamarátkou o slobode tlače. Kým Lea zabáva políciu, máme šancu vykĺznuť odtiaľto tak isto, ako sa to podarilo Delphine: nepozorovane.

Imani a Sammy idú za mnou a všetci traja zbehneme a skrčíme sa na prízemí. Vtedy sa spoza rohu prirúti Gumbeaux, šťastne oňuchá Imani a vo výraze na ich tvári sa zračí čistá panika a strach.

Jeden z detektívov si kýchne. Druhýkrát. A tretí. Potom niečo náhle príšerne zarinčí a Lea zalapá po dychu. Gumbeaux vrtí chvostom a odbehne na druhú stranu schodiska, keď sa znovu ozve arogantný detektív: „Ježiši, Norrington, už sa... spamätaj.“

Pozriem na svojich priateľov. Od zadných dverí nás delí iba kúsok. Lea úspešne odvádza pozornosť. Môžeme odísť.

No stále potrebujem zistiť, čo sa deje.

Kývnem na Imani so Sammy, aby šli bezo mňa. Prikývnu a úspešne vyklážnu dvermi. Mám pocit, že mi vybuchne srdce, keď nakukujem za schodisko. Musím vedieť, čo spôsobilo ten zvuk rozbíjania, prečo Lea zhýkla a čo donútilo toho arogantného detektívka zmlknuť.

Ešte kúsok, ešte kúsok, ešte...

Srdce mi vynechá úder.

Na mieste, kde visel rodinný portrét či olejová maľba, je zabudovaný sejf na zbrane.

A miesto pre pištoľ zíva prázdnotou.

„Och, preboha,“ hlesne Imani, keď sa znovu stretne pri umelom jazierku. „To bolo strašné. Musím ísť domov a ľahnúť si, len čo sa mi prestanú triasť ruky. Už sa mi zdalo, že nás celkom isto prichytia.“

„Hej,“ pritakám a pohľad mi znovu utečie späť k Heatherinmu domu. „Aj ja.“

„Viem, že ju neznášame za všetko to, čo ti spravila minulý rok,“ pridá sa Sammy, keď pritiahne moju pozornosť späť k agentúre, „ale Lea bola neveriteľná. Inak, môžem si vziať tie USB kľúče? Pokúsím sa do nich doma dostať.“

„Jasné,“ súhlasím, podávam jej plastové vrečko. PRE IRIS. „Mali by sme sa zajtra zastaviť v obchode s elektronikou a spýtať sa ich na tie zakódované USB kľúče, ale bolo by super, keby sa ti do nich dovedty podarilo dostať.“

„Asi už pôjdem,“ ozve sa Imani, znovu hodí očkom po policajnom aute na príjazdovej ceste k domu Nasatovcov. „Nechcem